

Sygn. akt XII C 1875/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2020 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz kwotę 129 532,30 zł (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści dwa złote 30/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 maja 2019 r. do dnia zapłaty,

2. kosztami postępowania obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu:

a. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1663,84 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

b. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 4857 zł tytułem nie uiszczonej opłaty sądowej.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 24 maja 2019 r. powód (...) Bank S.A. (dalej: „**powód**”) domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu P. S. (dalej: „**pozwany**”) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwoty 129 532,30 zł składającej się z następujących czterech kwot:

1) kwoty 120 687,12 zł tytułem niespłaconego kapitału z tytułu zawartej umowy kredytu wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14 maja 2019 r. do dnia zapłaty;

2) kwoty 5 100,16 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

3) kwoty 3 744,89 zł tytułem odsetek karnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

4) kwoty 0,13 zł tytułem opłat i prowizji (bez odsetek).

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 620 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że zawarł z pozwanym w dniu 15 stycznia 2016 r. umowę kredytu nr (...), a pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. W związku z powstaniem zaległości w dniu 20 września 2018 r. powód najpierw wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty zaległości informując jednocześnie o możliwości restrukturyzacji zadłużenia w myśl przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 1876 ze zm.; dalej: „Prawo bankowego”), a następnie wskutek braku zapłaty wymagalnych należności powód wypowiedział ww. umowę kredytu stawiając całą należność z tytułu umowy w stan wymagalności zaistniały 28 lutego 2019 r. po upływie okresu wypowiedzenia.

Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, mimo podjęcia przez powoda próby pozasądowego rozwiązania sporu przez wezwanie do zapłaty pozwanego dniu 5 marca 2019 r., powód stosownie do przepisów Prawa bankowego wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanego wobec powoda. Do pozwu powód załączył umowę kredytu oraz wyciąg z ksiąg banku datowany na dzień 13 maja 2019r. o numerze (...).

Dnia 21 czerwca 2019 r. referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanemu na posiedzeniu niejawnym w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty łącznej kwoty 129 532,30 zł stosownie do treści pozwu powoda wraz z kwotą 1 620,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda, w terminie dwóch tygodnia od doręczenia nakazu zapłaty. Jednocześnie referendarz pouczył pozwanego o możliwości wniesienia sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty.

Nakaz zapłaty został doręczony dorosłemu domownikowi w miejscu zamieszkania pozwanego w dniu 27 czerwca 2019 r.. W dniu 9 lipca 2019 r. pozwany nadał sprzeciw od ww. nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany:

- 1) zakwestionował stanowisko powoda co do zasady, jak i co do wysokości;
- 2) podniósł zarzut zawarcia w umowie pożyczki klauzul niedozwolonych, w związku z którymi w ocenie pozwanego koszty udzielenia pożyczki były zbyt wysokie i nadmierne;
- 3) podniósł zarzut przedawnienia w zakresie całości kwoty dochodzonej pozwem.

Zarządzeniem z dnia 15 lipca 2019 r. referendarz sądowy wezwał pozwanego do usunięcia braku formalnego sprzeciwu od nakazu zapłaty przez własnoręczne podpisanie albo nadesłanie własnoręcznie podpisanego egzemplarza sprzeciwu w terminie tygodniowy od dnia wezwania pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Pozwany po otrzymaniu zarządzenia w dniu 25 lipca 2019 r. nadał podpisany sprzeciw od nakazu zapłaty w dniu 1 sierpnia 2019 r.

W dniu 3 września 2019 r. referendarz sądowy stwierdził na posiedzeniu niejawnym w elektronicznym postępowaniu upominawczym skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, a także zarządził skierowanie sprawy na posiedzenie niejawne celem przekazania sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej. W tym samym dniu ww. referendarz sądowy wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu. Strony nie wniosły skargi na orzeczenie referendarza sądowego.

W dniu 7 października 2019 r. tutejszy Sąd zwrócił się do powoda o uzupełnienie w terminie 14 dni braków formalnych pozwu poprzez dołączenie - w 2 egzemplarzach - pełnomocnictwa z odpisem KRS do działania w mieniu powoda i załączników oraz uzupełnienie opłaty od pozwu o kwotę 4 857 zł pod rygorem umorzenia postępowania. Po doręczeniu powodowi w dniu 11 października 2019 r. Powód nadał odpowiedź dnia 25 października 2019 r. przedłożył odpis udzielonego pełnomocnictwa oraz dowody wraz z odpisami dla strony pozwanej. Jednocześnie powód wniósł o:

- 1) zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelniania dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 9,84 zł;
- 2) o przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność powoda;
- 3) o dopuszczenie następujących dowodów:
 - wezwanie do zapłaty z dnia 3 grudnia 2018 r. wraz z dowodem nadania na okoliczność wezwania przed wypowiedzeniem;
 - wypowiedzenie umowy z dnia 3 stycznia 2019 r. wraz z dowodem doręczenia na okoliczność postawienia całej wierzytelności w stan wymagalności;
 - pełnomocnictwo dla osoby składającej oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy na okoliczność wykazania umocowania tej osoby do działania w imieniu powoda;
 - ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 5 marca 2019 r. po wypowiedzeniu umowy na okoliczność podjętej próby polubownego rozwiązania sporu przed wytoczeniem powództwa (zgodnie z art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c.);
 - zestawienie spłat do umowy kredytu nr (...) z dnia 15 stycznia 2016 r. na okoliczność wszystkich wpłat pozwanego dokonanych przed wytoczeniem powództwa wraz ze sposobem zaksięgowania, pozostawaniu w zaległości w stosunku do powodowa, przyczyny wypowiedzenia umowy kredyt o numerze (...).

Pismem z dnia 8 listopada 2019 r. tutejszy Sąd doręczył powodowi odpis sprzeciwu i zobowiązał powoda do złożenia pisma przygotowawczego w ustosunkowaniu się do sprzeciwu, zawierającego wszystkie twierdzenia, wnioski i dowody w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia (data doręczenia . W tym samym dniu Sąd przesłał odpis pisma powoda z dnia 25 października 2019 r..

W odpowiedzi na pismo tutejszego Sądu powód w piśmie z dnia 29 listopada 2019 r. podtrzymał żądania pozwu, a nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu:

- 1) z rozliczenia umowy kredytu - na okoliczność dokonywanych spłat, sposobu ich zarachowania, wysokości wierzytelności i jej komponentów;
- 2) z potwierdzenia przelewu kwoty 80 000 zł, potwierdzenia przelewu kwoty 23 737,46 zł, potwierdzenia przelewu kwoty 14 597,83 zł na okoliczność zrealizowania dyspozycji pozwanego z § 15 ust. 1 umowy kredytu;
- 3) z potwierdzenia objęcia ubezpieczeniem - na okoliczność okresu ubezpieczenia;
- 4) z karty produktu, wniosku o zwarcie umowy ubezpieczenia, harmonogramu płatności składek - na okoliczność wniosku o objęcie ubezpieczeniem;
- 5) z wniosku kredytowego na okoliczność wnioskowania przez pozwanego o sfinansowanie przez bank prowizji oraz składki na ubezpieczenie;
- 6) z zaświadczenia o osiągniętych dochodach, zeznania PIT-28 pozwanego za 2015 r. na okoliczność zaciągnięcia przez pozwanego zobowiązania w celach związanych z działalnością gospodarczą.

Uzasadniając podtrzymanie żądania pozwu powód odniósł się do zarzutów pozwanego sformułowanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzucając w szczególności brak przeprowadzenia przeciwdowodu przez pozwanego. W uzupełnieniu ww. pisma powód w dniu 6 grudnia 2019 r. przedłożył zaświadczenie dot. umowy ubezpieczenia potwierdzające opłacenie składek ubezpieczeniowych dla ww. umowy kredytu.

Po wezwaniu przez tutejszy Sąd pozwanego pismem z dnia 17 grudnia 2019 r. do ustosunkowania się do treści pisma powoda z dnia 29 listopada 2019 r. i podania wszystkich twierdzeń i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w toku dalszego postępowania, w dniu 7 stycznia 2020 r. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 24 stycznia 2020 r. tutejszy Sąd doręczył odpis pisma powoda z dnia 29 listopada 2019 r. i ponownie wezwał pozwanego do ustosunkowania się do jego treści w terminie 14 dni i podania wszystkich twierdzeń i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w toku dalszego postępowania. Pozwany nie odniósł się ponownie do wezwania tutejszego Sądu.

Pismami z dnia 26 czerwca 2020 r. tutejszy Sąd zawiadomił powoda oraz pozwanego o posiedzeniu Sądu. Na rozprawie w dniu 10 września 2020 r. nie stawił się nikt w związku z tym Przewodnicząca zamknęła rozprawę. Sąd postanowił odroczyć ogłoszenie wyroku do dnia 8 października 2020 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2016 roku powód zawarł z pozwanym umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego w walucie PLN nr (...) (dalej: (...) lub (...)). Kredyt został udzielony w wysokości 142 140,50 PLN (słownie: sto czterdzieści dwa tysiące sto czterdzieści złotych i pięćdziesiąt groszy) i Pozwany zobowiązał się go spłacać wraz z należnymi odsetkami w ratach kapitałowo-odsetkowych na zasadach i warunkach określonych w dalszych postanowieniach Umowy w terminie 108 miesięcy.

Kredyt został przeznaczony na sfinansowanie:

- a) potrzeb konsumpcyjnych Kredytobiorcy w części 80 000,00 zł;
- b) spłatę zobowiązań kredytowych Pozwanego wobec Powoda w kwocie 23 805,21 zł;
- c) prowizji bankowej w kwocie 23 737,46 zł,
- d) składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku oraz poważnego zachorowania w kwocie 14 597,83 zł.

Oprocentowanie Kredytu wynosiło w dniu zawarcia Umowy 8,49% w stosunku rocznym. Oprocentowanie było zmienne i mogło ulec zmianie w przypadku zmiany stopy procentowej rynku międzybankowego WIBOR 3M o co najmniej 0,25 pp. W przypadku zmiany stopy procentowej rynku międzybankowego Bank zobowiązał się do przesyłania pozwanemu pisemnej informacji, podczas gdy pozwany był uprawniony - w przypadku braku zgody na spłatę Kredytu wg zmienionej stawki oprocentowania, wypowiedzieć Umowę najpóźniej do dnia daty wymagalności najbliższej raty z jednoczesnym zobowiązaniem pozwanego do spłaty zadłużenia do dnia rozwiązania Umowy i zachowaniem w okresie wypowiedzenia dotychczasowej stawki oprocentowania.

Zgodnie z § 3 ust. 6 pozwany był zobowiązany do zapewnienia na rachunku kredytu środków na pokrycie wymagalnych należności powoda wynikających z Umowy, w terminach ich wymagalności, w szczególności środków na pokrycie rat w terminach i kwotach określonych w Umowie.

Zgodnie z § 7 Umowy w przypadku opóźnienia w terminowych regulowaniu przez Klienta zobowiązań pieniężnych wynikających z Umowy, powód będzie pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego). Odsetki podwyższone pobierane są począwszy od dnia następującego po wynikającym z Umowy i wskazanym w harmonogramie spłat terminie wymagalności danego zobowiązania pieniężnego, aż do dnia spłaty tego zobowiązania.

Z kolei w § 9 ust. 1 lit. a) Umowy wskazano, że powód jest uprawniony do wypowiedzenia Umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie opóźnienia pozwanego z zapłatą pełnej raty, wynikającej z harmonogramu spłat, za co najmniej jeden okres płatności pod warunkiem wezwania pozwanego przez powoda do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez powoda terminie. Stosownie do § 9 ust. 2 Umowy po upływie okresu wypowiedzenia Umowy pozwany jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego Kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z Kredytu.

Ponadto w § 3 ust. 7 Umowy wskazano, że w przypadku gdy w terminie wymagalności Pozwany nie zapewni na rachunku kredytu środków na pełne pokrycie należności i w związku z tym po stronie pozwanego powstanie wymagalne zadłużenie, powód będzie zaliczał kwoty wpłacane przez pozwanego na rachunek kredytu aż do momentu pełnej spłaty zadłużenia w następującej kolejności: a) koszty opłat za wysłanie monitów oraz wezwań do zapłaty, b) odsetki podwyższone za opóźnienie, c) zaległe odsetki umowne, d) zaległe raty kapitałowe.

Dowód : kopia umowy kredytu (k. 58-60)

Z uwagi na okoliczność zaprzestania w 2018 roku terminowego spłacania rat kredytowych przez pozwanego, powód wezwał pozwanego w dniu 3 grudnia 2018 r. pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania w terminie 14 dni roboczych zaległości (data doręczenia: 10 grudnia 2018 r.).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 3 grudnia 2018 r. (k. 66); książka nadawcza firmowych listów poleconych (k. 65);

Następnie powód wypowiedział pismem z dnia 3 stycznia 2020 roku Umowę. Treść wypowiedzenia wskazywała na konsekwencje braku spłaty zadłużenia po upływie okresu wypowiedzenia. Powód wskazał ponadto kwoty zaległości z informacją o możliwości cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości stwierdzonych na dzień sporządzenia oświadczenia. Oświadczenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 stycznia 2018 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 3 stycznia 2019 r. (k. 68); potwierdzenie odbioru (k. 69);

Pismem z dnia 5 marca 2019 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty, w którym wyszczególnił kwoty zaległości na dzień sporządzenia wezwania.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 5 marca 2019 r. (k. 74),

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążyło zobowiązanie do przekazania pozwanemu (jako kredytobiorcy) określonej kwoty, a na pozwanym spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej.

Zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

W ocenie Sądu pozwany w postępowaniu ogólnikowo i niekonsekwentnie odniósł się do roszczeń powoda podtrzymując jedynie stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty. W stanowisku tym z jednej strony pozwany zakwestionował stanowisko powoda co do zasady jak i co do wysokości, co przy braku wskazania zakresu kwestionowanych roszczeń zawartych w pozwie o różnym charakterze sugeruje, że pozwany kwestionuje wymagalność wierzytelności powoda, z drugiej jednak strony podnosi, że w treści „umowy pożyczki” (cytat fragmentu uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty) znajdują się klauzule niedozwolone, w związku z którymi koszty udzielenia „pożyczki” (cytat fragmentu uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty) były zbyt wysokie i nadmierne.

Na poparcie drugiej tezy pozwany powołał fragment uzasadnienia uchylonego przez Sąd Apelacyjny wK.w dniu 2 grudnia 2015 r. (sygn. akt I ACa 1185/15) wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 kwietnia 2015 r. (sygn. akt I C 975/14). Uchylony wyrok Sądu Okręgowego dotyczył jednak pożyczki, nie kredytu, a w dodatku udzielonego pomiędzy osobami fizycznymi przez osobę fizyczną, która w realiach tamtej sprawy nie była kredytodawcą w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., nr 126, poz. 715 ze zm.). Pozwany pominął dalszą część uzasadnienia powołanego wyroku, w którym ww. Sąd Okręgowy wskazał na wyjątkową w swojej ocenie dopuszczalność prowizji na gruncie ww. ustawy o kredycie konsumenckim: „prowizja jako dodatkowy koszt pożyczki (oprócz m.in. odsetek, opłat, marży itp.) jest dopuszczalna w przypadku kredytów konsumenckich udzielanych przez przedsiębiorców, którzy w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej udzielają lub dają przyrzeczenie udzielenia kredytu konsumentom i stanowi wyjątek od powołanej reguły uzasadniony faktem, iż podmioty te ponoszą dodatkowe koszty związane z prowadzoną działalnością”.

Pozwany nie wskazał ponadto, które postanowienia Umowy stanowiły klauzulę niedozwoloną i pozostawały w ocenie Pozwanego sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Dodatkowo Pozwany podniósł zarzut przedawnienia, również ogólnikowo nie uzasadniając dlaczego w ocenie Pozwanego mogło dojść do przedawnienia.

W ocenie Sądu zestawienie twierdzeń Pozwanego nie wskazuje, aby pozwany kwestionował zawarcie umowy kredytu, jak również jej wypowiedzenie i zasadniczą część dochodzonego roszczenia odpowiadającą kwocie niespłaconego kapitału równej 120 6878,12 zł. W pozostałym zakresie należy zgodzić się z powodem, że ciężar dowodu nie ma charakteru absolutnego, a Sąd oceniając materiał dowodowy w sprawie w świetle art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, ma prawo uznać te fakty za przyznane, mając na uwadze wyniki całej rozprawy.

Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2019 r. (sygn. akt I ACa 132/19), w którym Sąd ten wskazał, że „reguła ciężaru dowodu nie może być pojmowana w ten sposób, że ciężar zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 1970/9/147). Tak jak powód powinien wykazać okoliczności leżące u podstaw zgłoszonego żądania, tak ten, który odmawia uczynienia zadość roszczeniu, musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Każdorazowo ciężar dowodu spoczywa przy tym na tej osobie, która twierdzi, a nie na tej, która zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Co jest o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych”. W ocenie Sądu ogólnikowe kwestionowanie przez pozwanego okoliczności przedstawionych w pozwie i brak odniesienia się do przedstawionych dowodów przez powoda z wykazaniem braku ich wiarygodności bądź mocy dowodowej uzasadnia zastosowanie w tym względzie reguły wyrażonej w powołanym art. 230 k.p.c.. Zdaniem Sądu

pozwany nie wskazał faktów i dowodów związanych z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany nie zgadzał się, a powinien to uczynić (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r., sygn. akt III CSK 341/08).

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez pozwanego o nadmierności należy zauważyć, że zarówno z Umowy, jak i z przedstawionego przez powoda dowodu z rozliczenia umowy kredytu nie wynika, aby kwota odsetek przekraczała kwotę odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c. wynoszącą 10% w okresie obowiązywania Umowy. Zasadne jest ponadto twierdzenie powoda, iż nawet gdyby w momencie zawarcia Umowy obowiązywało już ograniczenie pozaodsetkowych kosztów kredytu z ustawy o kredycie konsumenckim, to kwota prowizji wraz z zabezpieczeniem powoda odpowiadającym składkom ubezpieczeniowym nie przekraczała kwoty udzielonego Kredytu, a pozwany jednoznacznie wyraził wolę kredytowania przez powoda obu tych kwot. Również kwota odsetek maksymalnych za opóźnienie została uzgodniona pomiędzy pozwanym a powodem w Umowie i nie przekraczała ona ograniczenia wskazanego w art. 481 § 2¹ k.c.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata, a na podstawie art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego o przedawnieniu z uwagi na fakt, że nawet hipotetycznie zakładając brak skuteczności wypowiedzenia Umowy, najwcześniej roszczenie powoda o zapłatę raty wymagalnej w 2018 r. przedawniłoby się dopiero w 2021 r.. Taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznając powództwo za zasadne orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło swoje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c.. Pozwany jako strona przegrywająca spór został zobowiązany do zwrotu Powodowi kwoty 1663,84 zł, na którą składa się poniesiona przez Powoda opłata od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 1620 zł oraz koszty opłat skarbowych w kwocie 34 zł z tytułu pełnomocnictw i koszty notarialnego uwierzytelniania dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 9,84 zł. Nadto sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w P. kwotę 4857 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekał jak w pkt 2 wyroku.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda,
3. za 14 dni

SSO Maria Prusinowska

Poznań, dnia 19 listopada 2020 r.